

1) Ὀσμὴ βοὸς Αἰγίν. Συνών. βοῖδα 2. 2) Ὀσμὴ βοείου κρέατος Ἄνδρ.

βοιδινός ἐπίθ. κοιν. βοιδινός Ἄνδρ. βοιδ'νός βορ. ιδιώμ. βοιδινὲ Τσακων. βοινὲ Τσακων. βοιδινός σύννηθ. βοδ'νές Σκῦρ. βοῖνός Ζάκ. Θήρ. Ρόδ. βοιδινός Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶ.) βοῖνός Κρήτ. βουνός Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινός. Οἱ τύπ. βοιδινός καὶ βουδινός καὶ παρὰ Σομ.

1) Βόειος κοιν. καὶ Τσακων. : Βοιδινὸ κρέας - τομάρι κτ. Συνών. βόεικος, βοιδήσος. 2) Μεταφ. κουτός, μωρός Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Πβ. βόδακας 2.

βοιδίτσι τό, Καππ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσι κατὰ τύπ. ὑποκορ.

Βούς : Ἄσμ.

Ἐχει καὶ τὰ βοιδίτσα του παράδεισου πουλίτσα, ἔχει καὶ τὸ τῶιφτῶ του πανώραιον παλληκᾶρι (τῶιφτῶ = γεωργόν).

* **βοιδοβοιδιά** ἢ, βοιδοβουτσα Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόδι καὶ βοιδιά.

Βοιδιά I, ὁ ἰδ.

βοιδόβοιδο τό, Πελοπν. (Ἠλ. κ. ἄ.) βοιδόβουδου Σάμ. βουδόβουδο Πάρ.

Ἐκ συνθέσεως ἀναδιπλωτικῆς τοῦ βόδι χάριν ἐπιτάσεως τῆς ἐννοίας.

Ἀνθρωπος εἰς μέγαν βαθμὸν ἡλίθιος. Πβ. βόδακας 2.

βοιδοβοσκός ὁ, πολλαχ. βοιδουβουσκός πολλαχ. βορ. ιδιώμ. βοδοβοσκός Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Σκῦρ. — Λεξ. Δεῖκ Μπριγκ. βουδοβοσκός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόδι καὶ βοσκός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Παρὰ Σομ. τύπ. βοιδόβοσκος.

Βοσκός βοῶν, βουκόλος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδᾶς 1.

βοιδοβότανο τό, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόδι καὶ βοτάνι.

Εἶδος βοτάνης. Συνών. πεντάνευρο.

βοιδοβούβαλο τό, (Ὁ Ἀγελαδάρ. 16) Πληθ. βοιδοβούβαλα τά, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόδι καὶ βουβάλι, βόδι καὶ βουβάλα.

1) Ἀγρον ζῶον γεννώμενον ἐκ διασταυρώσεως βουβάλου καὶ ἀγελάδος (Ὁ Ἀγελαδάρ. ἐνθ' ἄν.) Συνών. βουβαλόβοιδο. 2) Πληθ., βόες καὶ βούβαλοι ὁμοῦ Κεφαλλ.

βοιδοβουνιά ἢ, ἀμάρτ. βοιδουβουνιά Θεσσ. (Καλαμπάκ.) βοδοβουνιά Πελοπν. (Μάν.) βοιδουβ'νιά Ἰμβρ. βοιδοβουνιά Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόδι καὶ βουνιά.

Βοιδιά I, ὁ ἰδ.

βοιδογάδουρα τά, Κρήτ. βοιγογάδουρα Κρήτ.

Ἐκ τῶν πληθ. τῶν οὐσ. βόδι καὶ γαδούρι.

Βόες καὶ ὄνοι ὁμοῦ.

βοιδογέλαδα τά, Ἠπ. (Βούρμπ.) Πελοπν. (Οἶν.) —

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1, 221 — Λεξ. Δημητρ. βουδαέλαδα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν πληθ. τῶν οὐσ. βόδι καὶ γελάδι, δι' ὃ ἰδ. ἀγελάδι.

Βόες καὶ ἀγελάδες μαζί ἐνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Βάζει στάνη τὰ πρόβατα κι ἀγέλη τὰ γελάδα, κοπὴ τὰ βοιδογέλαδα σαντὶ νὰ ἦτανε κύμα (σαντὶ = σαμπῶς) Οἶν. — Ποίημ.

Κοπάδα βοιδογέλαδα κι ἄλογα καὶ φοράδα ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.

βοιδόγλειμμα τό, Πελοπν. (Ὀλυμπ. Πύλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόδι καὶ γλεῖμμα.

1) Τὸ μέρος τῆς κόμης τὸ ἀπὸ τοῦ μετώπου πρὸς τὰ ἄνω διευθυνόμενον Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδαλειψέα. 2) Τὸ γυμνὸν τριχὼν μέρος τοῦ μετώπου Πελοπν. (Πύλ.) 3) Ἀσθένεια τοῦ τριχωτοῦ μέρους τῆς κεφαλῆς Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

βοιδογλειμμένος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Ὀλυμπ.) βοιδουγλειμμένος Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόδι καὶ τοῦ γλειμμένος μετοχ. τοῦ γ. γλείφω.

1) Ὁ στρωμένος κατὰ τρόπον ὥστε νὰ διευθύνεται ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἐπὶ κόμης τοῦ μετώπου (οἶονεῖ γλειμμένης ὑπὸ βοός) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Μαλλὰ βοιδουγλειμμένα. 2) Ὁ ἔχων τὰς κατὰ τὸ μέτωπον τρίχας διευθυνομένας πρὸς τὰ ἄνω Πελοπν. (Ἀρκαδ. Ὀλυμπ.)

βοιδογλειψιά ἢ, Πελοπν. (Πύλ.) κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόδι καὶ *γλειψιά < γλείφω.

Βοιδαλειψέα, ὁ ἰδ.

βοιδογλειψιά ἢ, ἀμάρτ. βοιδαγλειψιά Εὐβ. βοιδουγλειψιά Στερελλ. (Αἰτωλ.) βοιδογλειψέα Εὐβ. (Κουρουν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόδι καὶ γλειψιά.

1) Βοιδαλειψέα, ὁ ἰδ., Εὐβ. (Κουρουν. κ. ἄ.) 2) Πληθ., αἱ κηλίδες τῆς σελήνης Στερελλ. (Αἰτωλ.)

βοιδόγλωσσα ἢ, πολλαχ. καὶ Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Μ' Ἐγκυκλ. Δημητρ. βοιδόγουσσα Τσακων. βοιδόγλωσσα Ἠπ. Κρήτ. Κύθηρ. βοιδόγλουσσα Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ναύπακτ.) κ. ἄ. βοιδόγουσσα Τσακων. βοιδογλωσσα Καππ. (Ἀνακ.) Μεγίστ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Σκῦρ. βοιδόγλωσσα Ἀθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ. 449. βοιδόγλουσσα Θράκ. Ἰμβρ. Λέσβ. βοιδογλωσσα Νάξ. (Μέλαν.) βοιδογλωσσα Κύπρ. βοιδόγλωσσο τό, Ζάκ. Ἠπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τριφυλ. κ. ἄ.) Σίφν. Σκῦρ. βοιδόγλωσσαν — Κορ. Ἄτ. 5,19 — Λεξ. Ἐλευθερουδ. βοιδόγλωσσο Κρήτ. βοιδόγλουσσου Β. Εὐβ. Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Εὐρυταν.) βοιδογλωσσο Κῶς Ρόδ. (Σάλακ.) — Λεξ. Δεῖκ Μπριγκ. βοιδόγλωσσο Ἀθ. Θήρ. Κύπρ. Ρόδ. Σύμ. βοιδόγλωσσαν Κορ. Ἄτ. 5,19. — ΠΓενάδ. 205 Λεξ. Βλαστ. 449. βοιδόγλουσσου Λῆμν. βοιδογλωσσο Πάρ. (Λεῦκ.) βοιδογλωσσο Κρήτ. βοιδογλωσσο Ρόδ. βοιδογλωσσο Κύπρ. — ΠΓενάδ. 205.

βοιδόγλωσσο ὁ, Πελοπν. (Γέρμ. Δημητσάν.) — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3, 265 βοιδόγλουσσους Σαμοθρ. βοιδόγλωσσο Σίκιν. βοιδογλωσσο Κύπρ. βοιδογλωσσο Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόδι καὶ γλῶσσα. Παρὰ Δουκ. τύπ. βοιδόγλωσσον. Πβ. ἀρχ. βοιδογλωσσον καὶ βοιδογλωσσος.

1) Ἡ γλῶσσα τοῦ βοός πολλαχ. 2) Ἀγριολαχανικά

